

VE VŠEM SPOLEŽN?

Převod materiálu

David Nežil, upraveno Martou Žídkovou, Lenkou Ridzoňovou (2012)

Pořadí v lekci

6

1. MOTIVAČNÍ UVEDENÍ DO PŘÍBĚHU:

a) pro mladší školní věk:

Kdo všechno patří do rodiny (*nejprve dítí jmenují nejbližší, pak tam ale přibývají další, strýci, bratřenci a sestřenice*). Takhle patříme ve sboru všichni k sobě, i když nejsme pokrevně příbuzní.

Nebo: představte si, že vás pozvou na hostinu. Ale u vašeho stolu není nic k jídlu, všechny dobré kousky jsou u druhého stolu. Tam se dávají do jídla, u našeho stolu jen čekáme. Jak byste se cítili?

b) pro starší věk:

Teofil: Slyšel jsem ten nový příběh o Ananiášovi a Safíře (vám to přepravím). To je přece hrozný příběh! To je teda pěkné, takhle si člověk může koupit příze u Boha, když odevzdá všechny peníze...

Lukáš: No víš, chtěl jsem připomenout to, co Ježíš vyprávěl o bohách a stodolách nebo o tom bohách a Lazarovi. Stane se tak snadno, že člověk myslí jen na svou rostoucí životní úroveň a nevšimne si člověka přímou u vlastních dveří, prohraje tak svůj život. Stává se to snadno právě tím, kterým věřím, oni si myslí, že už mají všechno vyhrané a slova soudu ani náhodou nevztáhnou na sebe, jako by uvěřili jen proto, aby mohli soudit druhé. A tak jsem to sepsal...

2. Poznámky k textu a jeho katechetickému využití

– popis **jeruzalémského sboru** ve Sk 4,23-37 je velmi podobný popisu v předchozím oddílu: Sk 2,41-48. Opět se nejedná především o popis historické skutečnosti, ale o pozvání k události spásy (viz poznámky k předchozí úloze).

– **byli jednoho srdce a mysli** (4,32). "Jedno srdce" koresponduje s Dt 6 (Slyš Izraeli...) - tedy bratři a sestry prvního sboru jsou „pravým Izraelem“, který miluje Pána Boha svého „z celého srdce svého, síly a mysli". Tématem je celostně nasazení pro Kristovu věc. **Byli jedné mysli** pak neznámá uniformita, nevybočování z řady, stejnost (v epištolách je mnoho dokladů, jak si křesťané slouží vzájemně různými dary). Nejde ani o sjednocení se v opevnění vůči nepřátelskému okolí (xenofobie – strach ze všeho jiného a cizího). Je to **jednota v rozmanitosti, pramenící ze zkušenosti sjednocující Kristovy moci a jeho pokoje** (Fp 2,2, Ef 2,14). Už na začátku tedy zaznívá téma ekumenismu, jednoty Božího lidu.

– **požehnání** není vlastnictví, které si člověk užívá pro sebe, ale dává se dál (už k Abramovi zaznělo: stať se požehnáním).

– **měli všechno společné** (v. 32) a **nikdo mezi nimi netrpěl nouzí** (v. 34) – opakuje se znovu, co bylo již v 2. kapitole. Sociální důsledek přijetí evangelia, víry byl v jeruzalémské církvi zřejmě silný. Pomoc pot?

ebným byla spontánní, nešlo o plánované skutky. Sociální pomoci bylo jistě potřeba, mnozí Ježíšovi žáci přesešli z Galileje do Jeruzaléma, kde neměli z čeho být živi. Svou roli mohl hrát i vzor praxe farizejských bratrstev, která pečovala o chudé, ale hlavně Ježíšova slova o majetku, bohatství a o výzvu hledat především Boží království a jeho spravedlnost.

– dlešení se, solidarita byla důležitá pro působení **v domích jednoty církve** (viz např. výzva ke sbírce pro Jeruzalém v 8. kap. 2. listu Korintským).

– **Josef – Barnabáš**, levita přivodem z Kypru (v. 36-37) je jmenovitě zmíněn jako příklad toho, kdo svůj majetek dal ve prospěch potřebných. Zároveň vytváří jakýsi protipól jednání manželského páru v dalším oddílu (Ananiáš a Safira).

– příběh o **Ananiášovi a Safíře** (Sk 5,1-16), kteří prodali majetek, část výměnky dali stranou a přišla na ně smrt jako trest, se jeví jako divný a těžko pochopitelný. Vyvolává řadu otázek: Proč by měli být potrestáni za to, že chtěli mít určitou rezervu? Copak je hříchem soukromé vlastnictví?

– nese rysy legendy. Odstaňující příklad má **varovat** před podobným jednáním. Oddíl končí slovy: „*A velká bázeť padla na celou církev i na všechny, kteří o tom slyšeli*“ (v.16). Příběh je tedy vyprávěn proto, aby byla zdůrazněna **Boží svatost**.

– **poprvé** je ve Skutcích užito slovo **církev** – jako by znakem církve byla bázeť před Hospodinem.

– podstata selhání Ananiáše a Safiry není tedy pouze na morální rovině (i když jistě šlo o podvod). Jde tu o jednání, které **znesvčuje svatost** toho, jehož jméno proroci nechtěli ani vyslovovat, aby se tím neznesvčilo. V jednání Ananiáše a Safiry jde o jednání v protikladu k prosbě „posvěť se jméno tvé“ z modlitby Páně.

Zásah do oblasti Boží svatosti znamenal **smrt**. Ananiáš se Safirou si Hospodinovu svatost vůbec nepřipouští. Jejich konec nezpůsobili „přísní apoštolové“ jako andělé smrti, ale jejich jednání, které bezproblémově šlapo po Boží svatosti.

Za starozákonní dobu jednání Ananiáše a Safiry se považuje Akánova krádež (Joz 7), kde se Akán dopustí zpronevřeny (vezme si po dobytí Jericha několik věcí, které jsou určeny buď ke klatbě nebo pouze Hospodinu). Je za svůj čin potrestán ukamenováním (všichni se podílejí na odmítnutí takového jednání).

– smrt Ananiáše a Safiry může korespondovat v souvislosti s celým Lukášovým dílem s podobnostmi, která **varují před spoléháním na majetek** (srv. Lk 12,13-21; Lk 16,19-31). Ananiáš se Safirou podobně jako postavy z podobností spoléhají na majetek, když si nechávají pojištěná zadní vrátka. Tam i zde lze říci s jistotou pouze to, že přijde smrt. Ne jako trest. Spíše nesmyslnost dalšího takového života.

3. FORMULACE TÉMATU

Opravdovost života ve víře. Spoléhání se na Pána Boha se promítá jak do vztahu k potřebným bližním, tak do vztahu ke Kristu / k Pánu Bohu. Víra se má odrážet v životě. Se vši náročností každodenního zápasu.

4. VYKLADAČSKÁ A KATECHETICKÁ ÚSKALÍ

– „být jedné mysli, jednoho srdce“ – připomíná to různé totalitní systémy. Na opačné straně ovšem bývá vykřikování já, já, sobectví a neochota se dělit. Zásadní rozdíl je v tom, že totalitní systémy vesměs snímaly z lidí individuální odpovědnost. Zde však nejde o splnutí ve skupině či v davu: jednota je daná Kristem a individuální odpovědnost zůstává na každém z nás osobně. Takováto pozitivní jednota umožňovala nedělat

rozdíly mezi lidmi, pomáhala p?ekonávat pal?ivé a jakoby navždy dané protiklady jako otrok-pán. Umož?ovala hledat nové cesty a zp?soby soužití. Spolužití ve spole?enství, kam pat?í i ti, které by tam nikdo ne?ekal.

- Vedle toho stojí p?íb?h o Ananiášovi a Safi?e jako výrazné varování. D?ti ví, co je lež, podvod, vymýšlení si. A že takové chování se Pánu Bohu rozhodn? nelíbí. D?tem se dá dobře vysv?tlit, že lež a krádež rozkládají spole?enství. Dá se pracovat s tématem pravdomluvnosti x pokrytectví, opravdového odhodlání k dobrému životu x lidské selhání, p?íp. vyznání vin. Je d?ležité dát si pozor na to, aby v d?tech nevznikl dojem, že Ananiáše a Safiru potrestali Petr a jeho brat?í ze své v?le, sami. Petr a spol. nejsou p?ísní mágové, kte?í trestají za podvod smrtí. Smrt p?íchází, protože podvodný život ve lži je život smutný, bez budoucnosti. A Pán B?h ho prokoukne.

5. OSNOVY VYPRÁV?NÍ

a) pro **mladší** školní v?k

I. Motivace: Pat?íme k sob?, a? jsme malí nebo velcí, sta?í nebo mladí

II. Ježíš u?í d?lit se a sdílet

III. B?h o nás ví všechno a má nás rád

IV. Je svatý, nechceme ho zarmoutit

b) pro **st?ední a starší** školní v?k:

I. Motivace

II. Víra v Ježíše Krista lidi sjednocuje

III. To se projevuje ?innou pomocí

IV. Pozitivní p?íklad (ochota se d?lit – Barnabáš)

V. Negativní p?íklad (pokrytectví, sobectví)

VI. Hospodinova svatost

6. METODICKÉ POKYNY K PRACOVNÍMU LISTU ZDE?KA ŠORMA

Ananiáš a Safíra, Sk 5,1-16

Obrázek je tentokrát asi nejlepší zpracovávat p?ímo p?i vypráv?ní. Zp?sob bude záležet na v?ku d?tí. Starší mohou pracovat samostatn? – najít si p?íb?h v bibli, p?e?íst ho a podle bible doplnit text do bublin. Menším d?tem m?žete p?íb?h vypráv?t a ony si podle vypráv?ní text doplní. Nejmenším jej asi budete muset zjednodušit a diktovat.

Po vyprávění vyzvete děti, aby se pokusily napsat odpověď na otázku v rámečku. Odpovědi si společně přečtete a mluvíte o tom, jaká odpověď je asi nejvýstižnější.

POMŮCKY:

- obrázek hladovějících, obrázek smetiště s vyházenými věcmi.
- na jeden stůl můžete nachystat oběrstvení, na druhý nic, uvědomit si celou situaci a pak se rozdělit.

7. LITURGICKÝ RÁMEC

Vstupní verš:

Ž 34,17 — Hospodinova tvář se však obrací proti pachatelům zla, vymýtí ze země každou památku po nich.

Písně: viz odkaz na píseň

8. VYPRÁVĚNÍ A NÁPADY PRO PŘEDŠKOLNÍ VĚK

Osnova

1. Jak je to ve sboru
2. Dar Josefa
3. Ananiáš a Safira taky prodali pole
akce – tabulkaokolády
4. Ananiáš přináší dar
5. Pána Boha se nepodařilo obelhat

Vyprávění

Lidé, kteří uvěřili v Pána Ježíše, se scházeli stále víc, trávili společně hodně času. Mezi křesťany přicházeli lidé chudí i bohatí. Začínali žít jako jedna rodina. Křesťané prodávali svá pole a domy, peníze dávali apoštolům, aby je rozdělovali. Někteří prodali úplně všechno, někteří asi ne. Společností křesťanů je rodinou, kde by nikdo neměl mít nouzi. Ve sboru máme sbírky, lidé přispívají různě - jak kdo může.

V tom jeruzalémském sboru byl jeden muž - Josef (dostal od apoštolů nové jméno Barnabáš). Byl původem z Kypru. Na Kypru měl ještě po předcích pole, které pronajímal. Josef se rozhodl, že toto pole prodá a dá všechny peníze novému sboru. Protože lidí bylo stále víc, převažovali ti chudí, tak občas jídla na společné večeře nebylo...

Josef přinesl hodně peněz a všichni mu byli vdšní. Udělali hostinu, Josefovi poklepávali na rameno, že je to jeho zásluha...

Tohle se líbilo taky Ananiášovi a Safiž, kteří chodili do sboru. Měli pole a majetek, dávali do sbírek, ale tohle, jak lidé děkují Josefovi... to by taky chtěli zažít. A tak svoje pole prodali. Za 95 stříbrných.

Akce: dát dětem tabulku pokládá - jako nová - ale polovina jí bude chybět.

Ale - nějak se jim nechtělo dát úplně všechno. Vždyť přece nemusíme dát všechno na sbor... Nikdo přece neví, za kolik jsme to prodali. Co když se ten sbor rozpadne, co když se ukáže, že to křesťanství nemá budoucnost, co když se Pán Bůh nepostará... Musíme si přece jen trochu peněz nechat.

Ananiáš přinesl Petrovi vášek s penězi. Řekal, že se bude Petr radovat, řekne všem, jací jsou Ananiáš a Safira skvělí lidé, udělá se hostina, kde oni budou sedět v žele.

Petr otevřel vášek a spočítal peníze. 55 stříbrných. Ananiáš říká slova díky, ale Petr je nějaký zamyšlený, dělá se mu na žele vrásky. Jako by nad něčím přemýšlel. Trochu se mu pohybují rty.

Pak říká smutně Ananiášovi: Tohle je všechno, co jste dostali?

Jistě.

Víš, Ananiáši, já bych to nepoznal, ale Duch svatý mi dal poznat, že to není všechno. Vy jste těch peněz dostali víc. To nelžeš jenom mně a sboru. Ty si myslíš, že se dá obelhat Pána Boha. Ale on to ví. A nelíbí se mu to.

Ananiáš chtěl něco odpovědět - ale už se nedovíme, co to bylo...

Najednou zemřel. Lidé ze sboru se vylekali - a odnesli ho.

Podobně to pak bylo se Safirou.

....

Všichni se divili. Padla na ně velká báze. Jde tady o něco důležitého. S Pánem Bohem si nejde jen zahrávat. Nejde totiž jen trochu, nejde totiž Pánu Bohu a zároveň něčemu nebo někomu jinému.

Spolehnout se na Pána Boha úplně. Co to je?

Posvěť se jméno tvé... říkáme v modlitbě Páně.

Proč dáváme peníze na sbor? Je to potřeba - prakticky. Nekupujeme si lásku lidí ani Pána Boha.

Akce, náměty k rozhovoru:

- uprostřed už je hromádka peněz, co dali jiní... (kolem kostela); každé dítě dostane penízek - dává ho pak doprostřed a říká, komu by ho dal a na co, co by za něj koupil pro někoho

- za pár týdnů budou Vánoce, budeme dávat dárky - proč? Jak souvisí Vánoce s dárky? Dostali jsme už dávno jako dárek Pána Ježíše - vyjádření toho, že nás má Pán Bůh rád.

Nakonec je z toho hromada.... povídání o diakonii, sdílení s potřebnými

- vrátí se ?lov?ku n?jak ty peníze?

- Co my te? ve sboru - jak je to s pen?zi? Sbírký... jak? na co?

- Máme n?co od Pána Boha? Jak Pánu Bohu d?kujeme? - modlitba, písn? - napadne vás n?jaká? (Díky za toto krásné ráno, D?kujem ti, Pane Bože;) i to, že dáme dárek ?lov?ku, je dávání Pánu Bohu

Pom?cky:

- peníze, t?eba ve vá?ku (taky m?žeme d?tem dát n?jaké peníze, které pak dají do kostelové sbírky)

- vykotlaná tabulka ?okolády (která vypadá jako celá)

9. VYPRÁV?NÍ PRO ST?EDNÍ ŠKOLNÍ V?K

I. ZAT?ENÍ A PROPUŠT?NÍ APOŠTOL?

Milý Teofile, dnes Ti budu psát i v?ci, které bych si radši nechal pro sebe. Ale slíbil jsem Ti, že budu psát všechno d?ležit? a tak nem?žu tohle vynechat.

Teofilos odložil Lukáš?v dopis, posunul si brýle na nose a poškrábal se za uchem. Takhle ještě nikdy Lukášovy zprávy neza?ínaly. Naposledy byl podobn? vážný, když vypravoval o Ježíšov? smrti. Um?el snad n?kdo? Stalo se n?co hrozného?

Psal jsem Ti o zat?ení apoštol? Petra a Jana. Petr uzdravil toho chromého a pak všem ?ekl, že to není z jeho zázra?né moci, ale díky Kristu, který ho uzdravil, protože byl Mesiáš. No to si dovedeš p?edstavit, jak museli být v synedriu naštvaní. Mysleli si, že s Ježíšem nadobro skoncovali, když ho nechali odsoudit a uk?ižovat. Ale nic jim to nebylo platné. Ježíš vstal z mrtvých a to už nám nikdo nevezme. To je, jako když zapálíš suchou trávu na mezi – ohe? se hned rozšíří na všechny strany. I kdyby zav?eli všechny apoštoly, lidi si to mezi sebou šuškaají, a t?ch, kte?í se z toho radují, je už na tisíce. Vzpomínáš na to, co ?íkal Ježíš? I kdyby všechny lidi uml?eli, kameny na cest? budou provolávat Bohu slávu.

No a tak když vid?li, že to není nic platné, tak Jana s Petrem zase propustili. To víš, že jim te? budou znep?íjem?ovat život. Kdykoliv je m?žou zase sebrat a šoupnout na 24 hodin do chládku. Možná by taky mohli Petrovi zakázat Jeruzalém. Ale p?edstav si, nic z toho nepomohlo. Apoštolé se nenechali zastrašit. Petr a Jan se znovu pustili do práce a op?t za?ali kázat. Víš, co dokonce ?ekl Petr rad?? „Posu?te sami, zda je p?ed Bohem správné, abychom poslouchali vás, a ne jeho.“ Ti museli být vzteky fialoví.

Teofilos vstal, aby si dolil do hrne?ku ?aj. „To vypadá p?ece skv?le. Jestlipak bych byl takhle state?ný. Ob?as si ?íkám, co všechno bych pro Ježíše ud?lal. Ale pak, když slyším ty úsm?šky u nás v práci... Ale – co mi to ten Lukáš cht?l zatajit?“

II. LIDÉ SE P?IDÁVAJÍ K CÍRKVI A MAJÍ VŠE SPOLE?NÉ

Návrat apoštolů spustil hotovou lavinu. Začali přicházet noví a noví lidé, kteří se předtím vůbec neznali. Ale nejen to – aniž by jim kdokoli něco prikazoval, začali k apoštolům přinášet svůj majetek. Kdokoli někdo potřeboval, tak mu druhý ochotně přispěl na pomoc. Nikdo neříkal: To je moje, na to nesahej. Nejlepší na tom bylo, že nikdo neměl nedostatek a nouzi. Každý dostával tolik, kolik potřeboval. A nebyli to jenom lidé z Jeruzaléma nebo z okolí. třeba Josef z Kypru (říká se mu tady Barnabáš), levita, měl pole, prodal je, peníze přinesl a položil před apoštoly.

Teofilos opět odložil dopis a zamyslel se. Připomněla se mu Ježíšova slova: „Nemějte starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ To by bylo krásné. Žít bez starostí. Ale jde to? Nebo zbavit se všeho majetku a rozdat ho druhým. To by bylo krásné gesto. Ale kde by potom bydlel? A pak si vzpomněl na Ježíše – ten neměl ani pozemskou stěchu nad hlavou, pořád tady byl pro druhé lidi, úplně svobodný. Ale jak skončil – no přece na kříži. Na každou myšlenku napadlo Teofila hned nějaké to ale. Nevěděl si rady a tak radši vzal Lukášův dopis a četl dál.

III. ANANIÁŠ A SAFIRA ZKLAMOU DĚVĚRU

Milý Teofile, možná si teď říkáš, jak to všechno vypadá krásně a bez chybičky. Ale jednoho dne přišel za apoštoly člověk, který se jmenoval Ananiáš. Měl tady v Jeruzalémě i s manželkou Safirou nějaké pozemky a prodal je. Ananiáš přinesl peníze a položil je před apoštoly. Všechno vypadalo stejně, jak to udělali už i jiní před ním. Ale najednou se zvedl apoštol Petr a řekl: „Ananiáš, jsou to všechny peníze, které jste za to pole dostali?“ Ananiáš se napřed lekl, ale pak se začal dušovat. „Na mou duši – to je opravdu všechno, co jsem za to pole dostal. Fakt! Přísámbohu!“ Apoštol Petr si ho smutně prohlédl a řekl: „Ty jsi to, Ananiáš, vůbec nepochopil. Bohu nemůžeš patřit jenom napůl. Nejde přece o tvoje pole. Mohl sis je klidně nechat, mohl sis nechat i ty peníze, které jsi za ně dostal, nebo je utratit podle svého uvážení. Ale ty jsi chtěl spoléhat trochu na Boha a trochu na své peníze. A proto jsi část přinesl a část schoval. A to je lež. Nelhal jsi lidem, ale Bohu!“ Ananiáš ještě otevřel ústa, pak zalapal po dechu, chytil se za srdce a skácel se k zemi. Mladší bratři přiskočili, aby mu pomohli, ale už bylo pozdě. Ananiáš byl mrtev. Odesli ho, aby ho pohřbili.

Asi za tři hodiny přišla Safira, Ananiášova žena. Nevěděla, co se mezitím stalo. I jí se apoštol zeptal, jestli to myslí vážně, jestli opravdu chce patřit k církvi se vším všudy, jestli si to dobře rozmyslela. „Pověz mi, prodali jste to pole opravdu za tolik, kolik Ananiáš přinesl?“ A tu zalhala i Safira: „Ano, to je všechno, co máme.“ Apoštol Petr jí odpověděl: „Slyšíš za dveřmi kroky? To se vrací ti, kteří pochováli tvého muže? Teď odnesou i tebe.“ Safira se hned skácela u jeho nohou a zemřela. Když ti mládenci vstoupili dovnitř, byla už mrtvá. Vynesli ji a pohřbili k jejímu muži.

Víš, Teofile, radši bych Ti to vůbec nenapsal. Mrzí mě, že se to stalo. Mrzí mě, že ani nové společenství nebylo dokonalé. Ale i to musíš vědět. To je vlastně největší problém: vydat se Bohu docela a nemyslet na zadní vrátka. Ale taky mě mrzí, že už jsme neměli čas, abychom si to s Ananiášem a Safirou vysvětlili, abychom se spolu s nimi učili, co je to skutečná důvěra. Tvůj Lukáš

IV. MŮŽE VŮBEC NĚKDO ODEVZDAT VŠECHNO?

Teofilos sklonil dopis a ruce se mu třáslly. Myslel na všechna ta svoje „ale“, která obvykle Bohu předkládal místo důvěry. Vždyť se chová úplně stejně jako Ananiáš se Safirou. Ano, chci jít za Bohem, chci mu všechno odevzdat, ale... Chci mít rád lidi kolem sebe bez výhrad a bez podmínek, ale... Chci se spolehnout, že Bůh mi dá k životu to, co potřebuji, ale... A pak si znovu vzpomněl na Ježíše. Napadlo ho – on vydal všechno, nejen

sv?j majetek, nejenom svoje povolání, ale i svojí budoucnost a nakonec i sv?j život. Pro druhé. Pro nás. Pro m?. – A Teofilos se modlil:

Bože, nejsem dokonalý a vím, že vždycky budu tvým dlužníkem. Neumím se na tebe spolehnout úplně a beze zbytku. Ale chci se to s tebou u?ít. Víím, že tvoje láska je větší než m?j strach. Dop?ej mi ?as, abych sm?l žít ?ím dál víc svobodn? z tvé lásky a ?ím dál mén? být otrokem svého strachu. Amen.

10. nám?ty k rozhovoru

Víte, kdo je to pokrytec? Co to je povrchnost? Jde d?lat v?ci jen jako? Nap?l? Vidí do nás Pán B?h? Jaký život je Pánu Bohu milý? Je n?kdo z nás dokonalý? Co se dá d?lat, když nás naše nedokonalost "dostihne" - když d?láme chyby, když se proviníme? Zatloukat x vyznávat?

11. A ještě se ohlédn?te...

Je dobré vyty?it si n?kolik bod? / témat, které chcete zd?raznit. A t?ch se držet. Aby se p?íb?h o Ananiášovi a Safí?e nesto?il k p?ísloví "Kdo chce kam, pomozme mu tam". P?íb?h n?kdy svádí ke sklouznutí k moralizování. A to by skute?n? nem?lo být cílem. Oporou m?že být vyznava?ská modlitba na konci vypráv?ní. Spoléhání se na Pána Boha celým životem vyžaduje velkou d?v?ru a odvahu. A k tomu je pot?eba se povzbuzovat mezi sebou navzájem, ale i modlitbami.

Odkaz na pracovní list

[06 Annaniáš a Safíra](#)

Odkaz na píse?

[Nové p?íkázání \(BTS88\)](#)

[Za ty, kdo hladem trpí a bídou \(EZ621\)](#)

[Ó náš milý Bože, povstali jsme z lože](#)

[Není lepší na tom sv?t? \(BTS8\)](#)

[Pane Bože, prosíme t? \(BTS32\)](#)

[V sjití tomto pravme sob?, jaká radost v Pán? dom?](#)

[Kdo na kolenou kle?í, vídá dál](#)

[Ty i já \(SV406\)](#)

[Milosrdný samaritán \(SV405\)](#)

[Prosím tebe, Pane Bože \(EZ222\)](#)

Cílová skupina

[Školní](#)

Katechetické cykly

[Pozvání na cestu - Skutky](#)

Biblický odkaz (kat)

[Skutky 4,23–37](#)

[Skutky 5,1–16](#)